

ผลของการสอนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีต่อ
ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนไทยในหลักสูตรนานาชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
EFFECTS OF THAI PHONICS TEACHING THROUGH COMPUTER-ASSISTED INSTRUCTION ON THAI
READING ALOUD SKILLS OF FIRST GRADE THAI STUDENTS IN INTERNATIONAL PROGRAM

นางสาวสุธีรา บุนนาค *

Suteera Boonnark

อ.ดร. กิรติ คุวานนท์ **

Kirati Khuvasanond, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการสอนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนไทยในหลักสูตรนานาชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 30 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Selection) เวลาในการเรียนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จำนวน 16 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบประเมินผลทักษะการอ่านออกเสียง คำศัพท์ก่อนและหลังการทดลอง การวิเคราะห์ข้อมูลคือค่าเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน (X) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Sample) ผลการวิจัยในครั้งนี้สรุปได้ว่าคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยหลังเรียนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

* นิสิตมหาบัณฑิตสาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: tn.suteera@gmail.com

**อาจารย์ประจำสาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: kirati.k@chula.ac.th

ISSN1905-4491

Abstract

The purpose of this research was to investigate the effects of reading aloud skills of first grade Thai students in international programs studying Thai phonics taught through computer-assisted instruction. The subjects were 30 first grade Thai students in an international program who were studying in the first semester in 2016 at Kasetsart University Laboratory School's international program and were chosen by purposive selection. The duration of the experimental was 16 periods. The instruments for data collection of this research were a Thai reading aloud skills pretest and posttest. The data was analyze by arithmetic mean ($\bar{X}$), standard deviation (S.D.) and dependent t-test. The results of the research found that after studying Thai phonics taught through computer-assisted instruction, the subjects had a higher score in Thai reading aloud skills at a .05 level of significance.

คำสำคัญ: ภาษาไทยแบบโฟนิกส์/ หลักสูตรนานาชาติ/ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน/ อ่านออกเสียง/ ประถมศึกษา

KEYWORDS: THAI PHONICS/ INTERNATIONAL PROGRAM/ READING ALOUD/ COMPUTER-ASSISTED INSTRUCTION/ ELEMENTARY EDUCATION

บทนำ

ในยุคที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ยุคแห่งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) เห็นได้ว่าสังคมไทยเริ่มให้ความสำคัญพร้อมรับ AEC อย่างพร้อมเพรียงในทุกภาคส่วน จากข้อมูลในกฎบัตรอาเซียน ข้อ 34 ที่บัญญัติไว้ว่า “The working language of ASEAN shall be English ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียนคือภาษาอังกฤษ” แสดงให้เห็นว่าประชาชนใน 10 ประเทศอาเซียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารนอกเหนือจากภาษาประจำชาติของตน ภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือสำคัญอันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียนในการเปิดประตูสู่โลกกว้างแห่งภูมิภาคอาเซียน (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2555) การรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อเด็กไทยในสมัยนี้ ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องจึงให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กไทย

ในปัจจุบัน มีผลการวิจัยต่าง ๆ เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองให้แก่เด็กว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นและพัฒนาสมองของเด็กได้ดี Ellen and Michelle (2008) ชี้ให้เห็นว่าเด็กสองภาษานั้นสามารถที่จะแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วและดีกว่าเด็กที่เรียนภาษาแม่เพียงภาษาเดียว สุภาพร เทพยสุวรรณ (2555) ให้เหตุผลว่าเพราะเด็กสองภาษานั้นต้องสลับเปลี่ยนภาษาในการพูดอยู่เสมอ ดังนั้นสมองของเด็กสองภาษาจึงสั่งการให้ขจัดสิ่งที่เป็นปัญหาออกไปเพื่อที่จะควบคุมสถานการณ์ได้เป็นอย่างดี ผู้ปกครองในยุคปัจจุบันจึงเริ่มต้นตัวในการเลี้ยงดูบุตรหลานให้เป็นเด็กสองภาษากันอย่างจริงจัง เพราะหากจะรอให้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในโรงเรียนตามแบบเดิมซึ่งเริ่มเรียนกันในระดับประถมศึกษา ก็คงจะไม่เกิดประโยชน์ต่อเด็กยุค AEC เท่าใดนัก อีกทั้งการเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนส่วนใหญ่ของประเทศไทยก็ยังคงเป็นการเรียนเพื่อสอบ เน้นทักษะอ่านเขียน ไวยากรณ์ ซึ่งถือว่าผิดหลักการเรียนภาษา ผู้ปกครองของไทยในยุคนี้จึงหันมาสนใจสร้างครอบครัวสอง

ภาษาเหมือน กล่าวคือเป็นการสอนภาษาอังกฤษให้แก่บุตรหลานตั้งแต่อายุโดยเฉลี่ยเพียง 2 ขวบ ด้วยศักยภาพของพ่อแม่เอง (พงษ์ระพี เตชะพาพงษ์, 2553) อย่างไรก็ตาม มีผลการวิจัยของ Heinlein (2013) ผู้อำนวยการสถาบันคองคอร์ดี้เพื่อการวิจัยทารกและพัฒนาการของมนุษย์ (Concordia Infant Research Lab) ประเทศแคนาดา ซึ่งให้เห็นว่าเด็กอายุ 3 - 6 ขวบ จากจำนวนทั้งหมด 181 คนที่ได้รับการเลี้ยงดูให้เป็นเด็กสองภาษา มีร้อยละ 90 จะถูกภาษาที่สองปิดกั้นการเรียนรู้คำศัพท์และหลักไวยากรณ์ที่ต้องของภาษาที่หนึ่งในช่วงจดจำภาษา จนเรียกได้ว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เรียนภาษาได้ช้ากว่าเด็กทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับสภาพสังคมในประเทศไทยยุคปัจจุบัน ผู้ปกครองมักจะสอนภาษาอังกฤษให้แก่บุตรหลาน ตั้งแต่อายุ 2 ขวบ ซึ่งคือวัยก่อนเข้าเรียนอนุบาล จึงเปรียบเสมือนว่าเด็กสองภาษาเหล่านั้นได้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองมากกว่า Selinker (1977 อ้างถึงใน แสงวิไล จารูวาทิ, 2554) ได้ให้แนวคิดไว้ว่าหากเกิดกรณีเช่นนี้ ผู้เรียนที่ได้มาเรียนรู้ภาษาหนึ่งที่ยังเรียน (ในบริบทนี้หมายถึงภาษาไทย) ผู้เรียนจะสร้างระบบไวยากรณ์ขึ้นมาใหม่ด้วยตัวเองและจะเก็บสะสมระบบผิด ๆ เหล่านั้นเอาไว้ โดยที่พอปรากฏขึ้นมา เมื่อผู้เรียนพบเนื้อหาวิชาภาษาไทยที่ยากขึ้น จนเกิดการปะปนกันระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ซึ่งหากไม่พบปัญหาตั้งแต่วัยเด็ก ก็จะมีพบในระดับที่เรียนสูงขึ้นไป จนกลายเป็นปัญหาที่แก้ได้ยาก

Lambert and Tucker (1972) ได้อธิบายถึงโมเดลในเด็กที่รู้สองภาษา โดยเป็นแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้สองภาษาของเด็กไว้ 2 ประการ ประการแรกคือการพัฒนาภาษาสองภาษาของเด็กนั้นเกี่ยวข้องกับการให้คุณค่าของภาษาทางสังคม Lambert and Tucker เชื่อว่าการอ่านออกเขียนได้ในภาษาแม่ จะช่วยให้การอ่านออกเขียนได้ในภาษาที่สองนั้นง่ายขึ้น และการอ่านออกเขียนได้ในภาษาที่สองยังมีความเกี่ยวข้องกับความสามารถทางสติปัญญาของเด็กสองภาษา ถือเป็นข้อได้เปรียบทางสติปัญญาของเด็กที่รู้สองภาษา ซึ่งจะเรียกว่า โมเดลการเพิ่มในเด็กที่รู้สองภาษา (Additive Bilinguals) แต่อย่างไรก็ตาม หากเกิดแรงกดดันทางสังคมรูปแบบต่าง ๆ บังคับให้เด็กสองภาษาต้องละทิ้งภาษาประจำเชื้อชาติของตนเพื่อมาเรียนภาษาที่สอง ความสามารถทางภาษาของเด็กจะปรากฏออกมาในลักษณะของการลบความรู้ทางภาษาและวัฒนธรรมประจำเชื้อชาติของตนออกไป และนำความรู้ภาษาที่สองเข้ามาแทนที่ ในกรณีนี้ ภาษาที่สองจะถูกมองว่ามีความสำคัญในการใช้แทนการสื่อสารในภาษาแม่อีกด้วย ดังนั้นแม้ว่าเด็กจะใช้ภาษาแม่ที่บ้านหรือในชุมชนก็ตาม ก็ไม่ได้หมายความว่าทักษะทางภาษาแม่ของเด็กนั้นจะได้รับการพัฒนาไปด้วย แต่ตรงกันข้าม การพัฒนานั้นกลับเกิดขึ้นในการใช้ภาษาที่สองในโรงเรียน ข้อจำกัดทางภาษานี้นำไปสู่ความเสียเปรียบทางสติปัญญาของเด็กที่รู้สองภาษา ผลจึงกลายเป็นความบกพร่องทางด้านภาษาของเด็ก ซึ่งจะเรียกว่าโมเดลการลดในเด็กที่รู้สองภาษา (Subtractive Bilinguals)

ในปัจจุบัน หลักสูตรสำหรับโรงเรียนสองภาษาตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้นั้น แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ โรงเรียนสองภาษาที่จัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษทุกวิชา (English Program: EP) กล่าวคือนักเรียนจะเรียนตามหลักสูตรการศึกษาของประเทศไทย โดยมีครูชาวต่างชาติหรือครูชาวไทยสอนเป็นภาษาอังกฤษทุกวิชา ยกเว้นภาษาไทยและสังคมศึกษา รวมทั้งประเพณีและวัฒนธรรมไทย และโรงเรียนสองภาษาที่จัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษได้ไม่เกินครึ่งหนึ่งของชั่วโมงสอนทั้งหมดต่อสัปดาห์ (Mini

English Program: MEP) กล่าวคือนักเรียนจะเรียนตามหลักสูตรการศึกษาของประเทศไทยเช่นเดียวกับหลักสูตร English Program แต่จะมีการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษได้ไม่เกินร้อยละ 50 ของชั่วโมงสอนทั้งหมดต่อสัปดาห์ อีกทั้ง ยังมีประเภทของการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษอีกประเภทหนึ่งที่เรียกว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรของต่างประเทศ (International Program: IP) โดยจะเป็นโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษตามแบบของ English Program แต่จะแตกต่างที่โรงเรียนจะเลือกหลักสูตรของต่างประเทศมาใช้ในการจัดทำหลักสูตรเพื่อการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน เช่น หลักสูตรการศึกษาของประเทศไทย (International General Certificate of Secondary Education: IGCSE) หลักสูตรการศึกษาของสหรัฐอเมริกา (General Education Development: GED) ฯลฯ เพื่อให้ นักเรียนสามารถศึกษาต่อในประเทศเหล่านั้นได้โดยไม่ต้องเทียบโอนวิชาหรือเทียบหลักสูตรในภายหลัง ประเภทของโรงเรียนสองภาษาและโรงเรียนนานาชาติของประเทศไทยดังได้กล่าวข้างต้น ชี้ให้เห็นว่านักเรียนสองภาษาในประเทศไทย ในบริบทนี้คือนักเรียนไทยในหลักสูตรภาษาอังกฤษหรือหลักสูตรนานาชาติจะมีการสื่อสารด้วยภาษาแม่ (ภาษาไทย) ในชีวิตประจำวันไม่น้อยมาก สอดคล้องกับการเกิดปัญหาในการเรียนวิชาภาษาไทยตามโมเดลการลดในเด็กที่รู้สองภาษา ปัญหาของเด็กสองภาษาในทักษะทางภาษาไทยที่พบได้มากคือ ปัญหาด้านการอ่านออกเสียง กล่าวคือการพูดไม่ชัดและออกเสียงผิดเพี้ยนจากหลักภาษาไทย (อรอนงค์ นาคสวัสดิ์, 2539 อ้างถึงใน ปาริฉัตร พลสมบัติ, 2555) อันเนื่องมาจากการติดสำเนียงของภาษาอังกฤษที่คุ้นชิน และการจดจำเสียงกับรูปของตัวอักษรไทยที่ไม่สัมพันธ์กัน

Jalongo (2000) ได้แบ่งระดับพัฒนาการทางการอ่านของเด็กออกเป็น 7 ระดับ เรียงตามช่วงอายุ ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงระดับประถมศึกษา โดยระดับที่ 1 รู้จักและสนใจหนังสือ ระดับนี้จะเริ่มสัมผัสตัวเล่มหนังสืออย่างสนใจใคร่รู้ ระดับที่ 2 รู้จักการใช้หนังสือ เริ่มรู้ว่าจะต้องเปิดไปที่ไหน โดยจะชอบท่องและพูดตามคำอ่านของผู้ใหญ่ ระดับที่ 3 เริ่มเป็นผู้เข้าไปมีส่วนร่วมในการอ่านหนังสือ เด็กจะเริ่มฟังนิทานที่ผู้ใหญ่เล่า และพูดคุยเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในหนังสือ ระดับที่ 4 สร้างเรื่องให้สอดคล้องกับนิทานที่ตนได้เคยร่วมอ่านมา ระดับนี้เด็กจะสามารถจดจำและเล่าเรื่องนิทานที่ตนได้เคยร่วมอ่านมาโดยใช้คำพูดของตนเองได้ ระดับที่ 5 เริ่มให้ความสำคัญที่ตัวหนังสือ ความหมาย และความรู้ที่ได้จากเรื่อง ระดับที่ 6 มุ่งเน้นคำที่มีเสียง สัญลักษณ์เหมือนกับคำที่รู้จัก และระดับที่ 7 เชื่อมโยงความรู้เกี่ยวกับตัวอักษรในการอ่านคำและประโยค จากพัฒนาการทางการอ่านของเด็กตามที่ Jalongo เสนอไว้ทั้ง 7 ระดับ จะพบว่าระดับที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางการอ่านของระดับประถมศึกษาคือระดับที่ 5 – 7 กล่าวคือเด็กในวัยประถมศึกษาตอนต้นจะเชื่อมโยงเสียงที่ตนได้ยินแล้วอ่านออกเสียงคำนั้นตามหลักที่ตนเคยรู้มา แต่หากเด็กเจอคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย เด็กจะออกเสียงคำที่ตนคุ้นเคยแทนคำศัพท์เหล่านั้น เช่น หากเด็กอ่านพบคำว่า “สามารถ” ในครั้งแรก เด็กจะอ่านออกเสียงผิดว่า /สา-มา-รด/ ตามที่ตนคุ้นชินทันที อีกทั้ง หากเด็กอ่านออกเสียงผิด ยังอาจทำให้เกิดทักษะการเขียนที่ผิดได้อีกด้วย เพราะเด็กอาจเขียนสะกดตามคำที่ตนออกเสียง เช่น คำว่า ดึงเคียด (ดึงเคียด) กะโปง (กระโปรง) อ่อนเพีย (อ่อนเพลีย) เป็นต้น (ประสงค์ ราชณสุข, 2535) นอกจากนี้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ไตรรัตน์ พิพัฒน์โกศล อาจารย์สอนภาษาไทย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) ฝ่ายประถม ยังชี้ให้เห็นว่าการที่

เด็กออกเสียงภาษาไทยผิดจะส่งผลให้สื่อความหมายไม่ชัดเจนและสื่อความหมายผิดได้ หากไม่มีการฝึกฝนก็จะทำให้เด็กเกิดความเคยชินแบบผิด ๆ ทำให้สื่อความในสิ่งที่จะพูดออกมาอย่างผิดความหมายและผิดกาลเทศะ ซึ่งอาจส่งผลถึงอนาคตของเด็ก ในวัยทำงานที่ต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบที่มากขึ้น จะทำให้กลายเป็นผู้ใหญ่ที่มีบุคลิกภาพที่ไม่ดีในการติดต่อสื่อสารเพื่อการทำงาน รวมทั้งไม่สามารถบรรลุจุดประสงค์ในการทำงานได้ ดังนั้นเด็กจึงควรได้รับการฝึกฝนทางด้านการอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง เพื่อจะเป็นพื้นฐานในการอ่านออกเขียนได้ แสวงหาความรู้ด้านต่าง ๆ รวมทั้งมีบุคลิกภาพที่ดี และสามารถติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันและการทำงานในระดับที่สูงขึ้นไปได้ (หนังสือพิมพ์บ้านเมือง, 2558 : ออนไลน์)

พื้นฐานของทักษะทางภาษาที่สำคัญอย่างยิ่งคือทักษะทางการอ่านออกเสียง เด็กที่มีทักษะการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องก็จะส่งผลทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ (ประทีป แสงเปี่ยมสุข, 2540) ซึ่งหากเด็กสองภาษา (ในงานวิจัยนี้หมายถึงเด็กไทยในหลักสูตรนานาชาติ) ยังคงศึกษาในประเทศไทย แต่ไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาไทยมาตรฐานได้ถูกต้องและชัดเจน ย่อมจะมีอุปสรรคในการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ (ปาริฉัตร พลสมบัติ, 2555) ดังนั้น ในการสอนภาษาเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของเด็กสองภาษาจะต้องมุ่งสอนให้เด็กรู้จักการเชื่อมโยงเสียงกับตัวอักษรในภาษาที่สัมพันธ์กันให้แม่นยำ ทั้งเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ก่อนเป็นลำดับแรก จึงจะทำให้เด็กมีทักษะทางการอ่านออกเสียงที่ดีและเป็นพื้นฐานในการอ่านเพื่อแสวงหาความรู้ต่อไปได้

Ukrainetz et al. (2011) ได้เสนอแนวคิดไว้ว่าการสอนภาษาด้วยระบบโฟนิกส์เป็นการสอนระบบเสียงของตัวอักษรในภาษาที่มีกฎเกณฑ์ต่าง ๆ อย่างชัดเจน โดยอักขระแต่ละตัวจะมีเสียงเฉพาะตัวเรียกว่าหน่วยเสียง (Phoneme) ในการอ่าน เด็กจะเรียนรู้การอ่านคำโดยการจำแนกเสียงและรูปของตัวอักษรนั้น ๆ ซึ่งเป็นการสอนให้เด็กรู้จักการถอดรหัสคำของตัวอักษรที่เป็นภาษาเขียนไปสู่เสียงที่เป็นภาษาพูด ทำให้เด็กเข้าใจหน่วยเสียงของภาษา เช่น เสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ หากผู้เรียนได้ฝึกฝนการเชื่อมโยงตัวอักษรกับเสียงอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้สามารถระบุคำที่ไม่คุ้นเคยมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ เด็กยังสามารถอ่านสะกดคำได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย ดังนั้น ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้คำที่ไม่คุ้นเคยโดยการเชื่อมโยงเสียงกับตัวอักษรได้มากยิ่งขึ้น ในปัจจุบัน ประเทศต่าง ๆ ได้เริ่มพัฒนาการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ให้แก่เด็กอย่างกว้างขวางมากขึ้น เพราะการสอนภาษาตามแบบโฟนิกส์เป็นที่ยอมรับว่าเป็นแนวการสอนที่มีประสิทธิภาพสำหรับการอ่านเบื้องต้น เพราะเป็นการปูพื้นฐานทางภาษาให้แก่เด็กมีความมั่นใจในการอ่านออกเสียงศัพท์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง ดังนั้น การสอนภาษาแบบโฟนิกส์เป็นรูปแบบการเรียนภาษาโดยการเรียนรู้ความสัมพันธ์ของอักษรและเสียงอักษร ซึ่งมีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กัน เป็นแนวทางหนึ่งในการสอนการอ่านเสียงและการสะกดคำ เพราะมุ่งเน้นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ของเสียง โดยมักจะใช้ในการสอนภาษาระดับเบื้องต้น นอกจากนี้ ในประเทศไทยยังได้นำเอาระบบโฟนิกส์มาใช้ในการสอนอ่านภาษาไทยให้แก่เด็กที่อยู่ในภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ ซึ่งพบว่าก่อให้เกิดผลดีต่อผู้เรียนอีกด้วย (เจษฎา กิตติสุนทร, 2553)

ตามหลักการสอนภาษาในระดับประถมศึกษาชั้นนั้น สิ่งที่สำคัญคือสื่อและนวัตกรรมที่ใช้ประกอบการสอน โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (Computer – Assisted Instruction) นับเป็นสื่อที่ดีในการสอนในยุคปัจจุบัน เพราะช่วยขยายศักยภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน ทั้งยังมีการนำข้อความ เสียง และภาพเข้ามาช่วยในการเรียนรู้ ผู้เรียนจะได้รับการประเมินผลการเรียนรู้เป็นรายบุคคลหลังจากที่ได้เรียนแล้วอีกด้วย (ทีศนา เขมมณี, 2557) นอกจากนี้ ผู้เรียนยังสามารถเรียนรู้ได้มากกว่าและจดจำเนื้อหาได้นานกว่าการเรียนในห้องเรียน (สุรงค์ ไคว้ตระกูล, 2556) เพราะผู้เรียนจะไม่รู้สึกเคร่งเครียดและกดดัน แต่จะได้ทั้งเนื้อหาสาระและความสนุก อีกทั้ง จะทำให้ผู้เรียนเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้คอมพิวเตอร์และวิชาที่เรียน

งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา ได้ชี้ให้เห็นว่าโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนั้นทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของมิตธิรา แก้วร่วง (2552) ศึกษาเรื่องผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อฝึกทักษะการอ่านสะกดคำสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลห้วยสัก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกลุ่มสาระภาษาไทย เรื่องมาตราตัวสะกด ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนี้ส่งผลให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 81.50 โดยที่นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ได้โดยที่มีครูคอยกระตุ้นหรือช่วยเหลือเพียงเล็กน้อย อันเนื่องมาจากการที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองผ่านโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน รวมทั้งเกิดความเข้าใจด้วยตนเองจากการได้ทำกิจกรรมซ้ำ ๆ อีกทั้งยังมีงานวิจัยของสุรีย์พร แข็งขันธ (2551) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลดอยหลวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 3 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 อีกทั้งนักเรียนยังมีความคงทนของการเรียนรู้ และนักเรียนยังมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด เพราะบทเรียนสามารถสร้างความสนใจให้นักเรียนอยากเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้ต่อไป รวมทั้งนักเรียนยังมีความสนุกสนานและมีความสุขในการเรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในระดับมาก ดังนั้น โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจึงมีความเหมาะสมในการสอนภาษาเพื่อพัฒนาด้านการฝึกอ่านออกเสียงและสะกดคำ ทั้งยังเป็นโปรแกรมที่ทำหน้าที่เสนอสื่อมัลติมีเดียที่มีครบทั้งภาพและเสียงเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ในการฟังเสียงภาษาไทยที่ถูกต้อง โดยจะเป็นการถ่ายทอดเนื้อหาสาระความรู้ที่คล้ายคลึงกับการเรียนการสอนในชั้นเรียน และมุ่งพัฒนาความรู้ ความสามารถ และทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียนให้ตรงตามระดับความสามารถของแต่ละคน (วัชรพล วิบูลยศรีน, 2556) ทำให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานในการเรียนภาษาไทยแบบโฟนิกส์ ส่งผลให้มีแรงจูงใจต่อการเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นสูงขึ้นไปได้อีกด้วย

สภาพปัญหาที่พบในด้านทักษะการอ่านออกเสียงของนักเรียนไทยในหลักสูตรนานาชาติดังกล่าวแล้วข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยคิดว่าหากนำเอาวิธีการสอนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมาใช้ในการสอนทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยให้แก่ นักเรียนไทยที่ศึกษาอยู่ใน

หลักสูตรนานาชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นั้นเป็นที่น่าสนใจ เพราะจากงานวิจัยพบว่าวิธีการสอนอ่านออกเสียงแบบโฟนิกส์นั้นสามารถใช้ได้กับทุกภาษา เช่น งานวิจัยของศิริยา สังข์โกมล (2553) เรื่องผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องการอ่านและเขียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยแบบฝึกโฟนิกส์ อีกทั้ง ในปัจจุบันนี้ ยังไม่พบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนที่เป็นนักเรียนไทยในหลักสูตรนานาชาติอย่างกว้างขวางนัก โดยเฉพาะการสอนทักษะการอ่านออกเสียงซึ่งถือเป็นพื้นฐานที่สำคัญของภาษาไทย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธีการสอนภาษาไทยแบบโฟนิกส์มาใช้โดยผ่านสื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพื่อพัฒนาทักษะอ่านออกเสียงให้แก่ นักเรียนไทยในหลักสูตรนานาชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และทำให้เกิดความสนุกสนานในการเรียนภาษาไทย จนสามารถต่อยอดหาความรู้ที่เกิดประโยชน์ได้มากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อศึกษาผลของทักษะการอ่านออกเสียงของนักเรียนไทยในหลักสูตรนานาชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของทักษะการอ่านออกเสียงของนักเรียนไทยในหลักสูตรนานาชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยผู้วิจัยดำเนินการดังขั้นตอนต่อไปนี้

1. การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1 ผู้วิจัยศึกษาหนังสือ เอกสาร บทความและงานวิจัยทั้งจากในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยแบบโฟนิกส์ นักเรียนไทยในหลักสูตรนานาชาติ และการใช้สื่อประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อเป็นข้อมูลในการออกแบบการวิจัย

2. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนไทยในหลักสูตรนานาชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนไทยในหลักสูตรนานาชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 30 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Selection)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบประเมินผลทักษะการอ่านออกเสียง คำศัพท์ก่อนและหลังการทดลอง มีวิธีการดำเนินการสร้าง และวิธีตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

3.1 กำหนดเสียงและคำที่เป็นปัญหาในการอ่านออกเสียงภาษาไทยสำหรับนักเรียนไทยใน หลักสูตรนานาชาติ จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และพิจารณาคำศัพท์จากบัญชีคำศัพท์ขั้น พื้นฐาน หนังสือเรียนภาษาพาทีและวรรณคดีลำนํ้า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

3.2 นำคำศัพท์ที่ได้คัดเลือกไว้ มาสร้างแบบประเมินผลทักษะการอ่านออกเสียงก่อนและหลัง การทดลองซึ่งเป็นฉบับเดียวกัน โดยจะประกอบด้วยข้อสอบ 2 ส่วน คะแนนเต็ม 40 คะแนน ได้แก่ แบบ ประเมินการอ่านออกเสียงคำที่ไม่มีตัวสะกด จำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน และแบบประเมินการ อ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด จำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน

3.3 นำแบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาไทยที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข จากนั้นนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษา ตอนต้น จำนวน 3 ท่านตรวจสอบพิจารณา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

3.4 ปรับปรุงแก้ไขแบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนไทยในหลักสูตรนานาชาติ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนไทย ในหลักสูตรนานาชาติ ที่เคยเรียนการอ่านออกเสียงคำและประโยคภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แล้ว จำนวน 30 คน โดยเป็นการทดสอบรายบุคคล และให้คะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้ หากอ่านออกเสียงถูกต้อง ชัดเจนให้ 1 คะแนน แต่หากอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจนให้ 0 คะแนน แล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบ มาคำนวณหาระดับความยาก ค่าอำนาจจำแนก r และค่าความเที่ยง โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson

3.5 นำแบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาไทยไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล สามารถแบ่งเป็นขั้นตอนได้ ดังนี้

4.1 เตรียมสถานที่และกลุ่มตัวอย่าง โดยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยส่งถึงผู้อำนวยการ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เพื่อขออนุญาตใช้สถานที่คือห้อง คอมพิวเตอร์ และขออนุญาตนำนักเรียนไทยในหลักสูตรนานาชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2559 มาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้

4.2 จัดการปฐมนิเทศให้แก่กลุ่มตัวอย่างเพื่อชี้แจงให้ทราบเกี่ยวกับระยะเวลา เนื้อหาการ เรียน และวิธีการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบเกมเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจวิธีการจัดการเรียนการ สอนสำหรับการทดลองในครั้งนี้

4.3 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลทักษะการอ่านออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างจากแบบประเมินผล ทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ก่อนการทดลอง (Pretest)

4.4 กลุ่มตัวอย่างเรียนรู้ภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ และสื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีชื่อว่า “ภาษาไทยผจญภัยข้ามมิติ”

4.5 ผู้วิจัยบันทึกคะแนนด้านความรู้ความเข้าใจในการอ่านออกเสียงภาษาไทยแบบโฟนิกส์จากกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล จากแบบทดสอบในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จำนวน 4 ครั้ง เพื่อนำมาใช้ประกอบการอภิปรายผล

4.6 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลทักษะการอ่านออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบประเมินผลทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์หลังการทดลอง (Posttest)

4.7 ผู้วิจัยนำผลของทักษะการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ผลโดยวิธีการทางสถิติและอภิปรายผล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์คะแนนทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยก่อนและหลังการสอนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยการหาคำนวนหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์ผลต่างคะแนน และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลต่างคะแนนทางทักษะการอ่านภาษาไทย ระหว่างก่อนและหลังการสอนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนของนักเรียนไทยในหลักสูตรนานาชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Sample)

ผลการวิจัย

ตาราง 1 ผลเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังเรียนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

การทดสอบ \ ค่าสถิติ	$\bar{X}$	S.D.	t-test	Sig.
ก่อนเรียน	18.10	8.63	-11.981	.000*
หลังเรียน	31.23	5.78		

*P < .05

จากตาราง 1 พบว่าหลังการเรียนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 31.23 ซึ่งสูงกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตก่อนการเรียนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เมื่อตรวจสอบสมมติฐานโดยสถิติทดสอบที ที่ระดับ .05 พบว่ามีค่าสถิติทดสอบที (t-test) เท่ากับ -11.981 โดยมีค่า Sig เท่ากับ .000 ซึ่งน้อย

กว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ แสดงว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนหลังเรียนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่าก่อนเรียน

ตาราง 2 เปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของทักษะการอ่านออกเสียงจากการเรียนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ก่อนและหลังเรียนรายบุคคล จากแบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยก่อนและหลังเรียนฯ คะแนนเต็ม 40 คะแนน

ลำดับนักเรียน	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
1	12	24
2	10	27
3	27	36
4	27	36
5	27	35
6	16	31
7	24	34
8	12	29
9	27	37
10	21	29
11	14	35
12	9	30
13	20	33
14	12	28
15	6	35
16	13	31
17	22	33
18	25	33
19	13	31
20	22	32
21	12	21

ตาราง 2 เปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของทักษะการอ่านออกเสียงจากการเรียนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ก่อนและหลังเรียนรายบุคคล จากแบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยก่อนและหลังเรียนฯ คะแนนเต็ม 40 คะแนน (ต่อ)

ลำดับนักเรียน	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
23	15	35
24	15	28
25	6	30
26	24	34
28	1	10
29	13	27
30	29	36
ค่าเฉลี่ยรวม ($\bar{x}$)	18.10	31.23

จากตาราง 2 พบว่ามัชฌิมเลขคณิตจากคะแนนแบบประเมินผลการอ่านออกเสียงภาษาไทย ก่อนเรียนและหลังเรียนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน รายบุคคล มีความแตกต่างกัน โดยค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนหลังเรียนมากกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของ คะแนนก่อนเรียนอย่างเห็นได้ชัด

อภิปรายผล

ผลการวิจัยที่พบว่าหลังการเรียนด้วยวิธีการสอนภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภท โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน กลุ่มตัวอย่างมีทักษะการอ่านออกเสียงที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 นั้น อภิปรายได้ว่าเนื่องจากนักเรียนได้เรียนรู้หลักการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแบบโฟนิกส์อย่าง ถูกต้อง ซึ่งถือเป็นการสอนภาษาในขั้นพื้นฐาน กล่าวคือ เริ่มต้นด้วยการสอนให้เด็กรู้จักเชื่อมโยงเสียงกับ ตัวอักษรที่มีความสัมพันธ์กัน และเหมาะสมสำหรับช่วงวัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จึงทำให้นักเรียนที่ เรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์นี้เรียนรู้หลักและวิธีการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องยิ่งขึ้น ดังแนวคิดของ Hughes (1972) ที่กล่าวไว้ว่าวิธีการสอนภาษาแบบโฟนิกส์นั้น เป็นการสอนภาษาในขั้นต้น เพราะสามารถดึงดูดความ สนใจของผู้เรียนที่อยู่ในวัยเด็กได้ดี เนื่องจากสามารถช่วยถอดรหัสคำที่เด็กไม่คุ้นเคย ให้สามารถอ่านออกได้ อย่างถูกต้อง นอกเหนือไปจากการคาดเดาจากบริบทของประโยคหรือรูปภาพประกอบ

ผลการวิจัยข้อนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของวันเพ็ญ เดียวสมคิด (2551) ที่พบว่าผู้เรียนมีความพร้อม ทางภาษาไทยเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากการสอนภาษาไทยแบบโฟนิกส์นั้นทำให้ ผู้เรียนสรุปกฎเกณฑ์และนำไปใช้ได้ทันทีเมื่อพบคำที่มีความคล้ายคลึงกัน อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัย ของศิรินยา สังข์โกลม (2553) ที่ศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยแบบโฟนิกส์ มีความสามารถสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และทำให้นักเรียนเกิดความพึง พอใจในการเรียนรู้ภาษาไทย และแก้ปัญหาการอ่านและเขียนภาษาไทยของนักเรียนได้เป็นอย่างดี เพราะ นักเรียนจะสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องจากการถอดรหัสคำที่คล้ายคลึงกัน

เมื่อพิจารณาข้อมูลจากเครื่องบันทึกเสียงในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนรายบุคคลก่อน และหลังเรียนด้วยวิธีการสอนภาษาไทยแบบโฟนิกส์พบว่า ในช่วงก่อนเรียน นักเรียนที่อ่านออกเสียงคำในภาษาไทยไม่ได้และไม่ถูกต้อง จะไม่สามารถนึกถึงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของคำเหล่านั้นได้เลย แต่หลังเรียน นักเรียนเริ่มนำหลักการเรียนภาษาแบบโฟนิกส์มาใช้ในการสะกดตามเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ตามหลักโฟนิกส์ที่ละตัว แล้วเปล่งเสียงเป็นคำเหล่านั้นออกมาได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง ในการประเมินก่อนเรียน นักเรียนที่มีคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยในกลุ่มที่มีคะแนนสูงและกลาง เมื่อฝึกอ่านออกเสียงตามแบบโฟนิกส์ นักเรียนเกิดความคุ้นชิน สามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนและคล่องแคล่วมากขึ้น ส่วนนักเรียนที่มีคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยในกลุ่มที่มีคะแนนต่ำ นักเรียนได้นำหลักการของการอ่านออกเสียงแบบโฟนิกส์มาใช้ ทำให้อ่านออกเสียงคำภาษาไทยได้อย่างถูกต้องและชัดเจนมากขึ้น แต่ยังไม่คล่องแคล่วเท่ากับกลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนสูงและกลาง ซึ่งหากนักเรียนกลุ่มนี้ได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง จะทำให้เกิดการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องชัดเจนและคล่องแคล่วได้เพิ่มขึ้นตามลำดับ

เมื่อพิจารณาการใช้สื่อในการจัดการเรียนการสอนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ประเภทเกม นั้น พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาไทยแบบโฟนิกส์โดยใช้สื่อการสอนประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเป็นอย่างมาก เพราะวัยของนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะเรียนรู้ผ่านการเล่น นักเรียนจะได้รับเนื้อหาสาระโดยไม่รู้สึกรำคาญ อีกทั้งสามารถเรียนรู้ได้ตามศักยภาพของตน ไม่ต้องแข่งขันกับผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับประโยชน์ของโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนตามที่ฤษมนันต์ วัฒนานรงค์ (2549) และ วรวิทย์ นิเทศศิลป์ (2551) ได้สรุปไว้ว่า โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนับเป็นสื่อที่ส่งเสริมผู้เรียนตามความสามารถของตนเอง ผู้เรียนสามารถฝึกซ้ำได้หลายครั้งด้วยตนเองจากระดับง่ายไปสู่ระดับที่ยาก และไม่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียนรู้ เพราะเป็นสื่อที่มีทั้งภาพ สี เสียง รวมทั้งตัวการ์ตูนที่คอยดึงดูดความสนใจของนักเรียนในวัยนี้ได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สื่อการสอน ประเภทคอมพิวเตอร์ช่วยสอนของวณดา ดวงใจ (2545) ที่พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสระในภาษาไทยสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานวิจัยของกิริติ กุลบุตร (2553) ที่พบว่าหลังจากที่ได้เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ร่วมกับการเรียนแบบได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสื่อชนิดนี้ยังกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยนำเสนอข้อเสนอแนะ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1.1 ครูต้องจัดเตรียมและเปิดโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนให้นักเรียนทุกคน ก่อนการจัดการเรียนการสอนในทุกคาบ เพื่อลดระยะเวลาที่นักเรียนจะต้องมาค้นหาหรือเปิดโปรแกรมด้วยตัวเอง เพราะนักเรียนในวัยนี้อาจยังไม่มีความชำนาญในการใช้คอมพิวเตอร์เท่าที่ควรนัก

1.2 ครูควรสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนอย่างใกล้ชิด เพื่อยกย่องและให้คำอธิบายเพิ่มเติมหากนักเรียนไม่เข้าใจ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กฤษมันต์ วัฒนานรงค์. (2549). *เทคโนโลยีการศึกษาวิชาชีพ*. กรุงเทพฯ: สันทนาการพิมพ์
- กิริติ กุลบุตร. 2553. *ผลของการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการอ่าน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา) คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- เจษฎา กิตติสุนทร. (2553). การสอนด้วยวิธีโฟนิกส์กับการอ่านสำหรับเด็ก LD. *วารสารวิชาการ*. 13 (มกราคม – มีนาคม 2553) : 144 - 48.
- ทิตินา แคมมณี. (2557). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 18). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประทีป แสงเปี่ยมสุข. (2540). *รูปแบบการสอนความเข้าใจในการอ่าน*. กรุงเทพฯ: โอเอสพริ้นติ้ง.
- ประสงค์ ราชณสุข. (2535). *ปัญหาการออกเสียงภาษาไทย: การใช้วิธีการแก้ไขความบกพร่องทางการพูดเพื่อปรับปรุงแก้ไข หนังสือที่ระลึกวันสมเด็จพะเทพรัตนราชสุดา สยามบรมราชกุมารี*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปาริฉัตร พลสมบัติ. (2555). *การพัฒนาแบบฝึกอ่านออกเสียงภาษาไทยตามหลักสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงภาษาไทยและเจตคติต่อการออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาเขมรถิ่นไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา) คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- พงษ์ระพี เตชะพาพงษ์. (2553). *เด็กสองภาษา พ่อแม่สร้างได้ 2*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ต้นตะวันปลายฟ้า
- มิทธิรา แก้วรุ่ง. (2552). *ผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อฝึกทักษะการอ่านสะกดคำสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลห้วยสัก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, เชียงราย.
- วณิดา ดวงใจ. (2545). *การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่อง สระมหัศจรรย์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- วรวิทย์ นิเทศศิลป์. (2551). *สื่อและนวัตกรรมแห่งการเรียนรู้*. ปทุมธานี: สกายบุ๊กส์.
- วัชรพล วิบูลย์ศรี. (2556). *นวัตกรรมและสื่อการเรียนรู้การสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วันเพ็ญ เดียวสมคิด. (2551). *การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองตามแนวการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลบ้านปลาตาว อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่*. การค้นคว้าแบบอิสระปริญญามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศิริยา สังข์โกล. (2553). *ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องการอ่านและเขียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยแบบฝึกเทคนิคโฟนิกส์*. การค้นคว้าแบบอิสระปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2555). บันทึกหน้าแรกของอาเซียน. *นิตยสารคู่สร้างคู่สม*, 33(มิ.ย. 55), 16 - 17.
- สุภาพร เทพยสุวรรณ. (27 เมษายน 2555). *สอนลูกให้ฉลาดโดยการพูดสองภาษา*. ผู้จัดการออนไลน์. สืบค้นจาก <http://www.manager.co.th/Family/ViewNews.aspx?NewsID=9550000077802>.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2556). *จิตวิทยาการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุริย์พร แห้งจันทร์. (2551). *การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลดอยหลวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 3*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, เชียงราย.
- แสงวิไล จารุวาทิ. (2554). *การพัฒนาและประเมินการใช้โปรแกรมการให้ความรู้ผู้ปกครองไทย ในการส่งเสริมทักษะทางการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยด้วยการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ โรงเรียนนานาชาติเซนต์แอนดรูส์สามัคคี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต) มหาวิทยาลัยรังสิต, ปทุมธานี.
- หนังสือพิมพ์บ้านเมือง. (2558). “มศว” ดึงสื่อออกเสียงภาษาไทย. 1 ธันวาคม 2558 <http://www.banmuang.co.th/news/education/25748>

ภาษาอังกฤษ

- Ellen B. & Michelle M. R. (2008). *The development of two types of inhibitory control in*
- Heinlein, B. K. (2013). Parental language mixing: Its measurement and the relation of mixed input to young bilingual children's vocabulary size. *Bilingualism: Language and Cognition*, 16(01), 32– 48
- Hughes, J. M. (1972). *Phonics and the teaching of reading*. London: Evans Brothers. .
- Jalongo, M. R. (2000). *Early childhood language arts*. (2nd Ed). Boston: Allyn and Bacon.
- Lambert, W. E. & Tucker, G. R. (1972). *Bilingual education of children: the st. lambert experiment*. Rowley, MA: Newbury House Publishers.
- Ukrainetz, T. A., Nuspl, J. J., Wilkerson, K., & Beddes, S. R. (2011). The effects of syllable

instruction on phonemic awareness in preschoolers. *Early Childhood Research Quarterly*, 26, 50 - 60.